పెద్దకథ

[illegible]

సి.ఎస్.నారాయణ

[గతసంచిక తరువాయి]

ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి తలుపులు దగ్గరకు వేసివున్నాయి.

రామ్మూర్తి దగ్గరనుంచి సరాసరి కొండమీద దేవాలయానికి వెళ్లాను.

నాలుగయి దేళ్ళయిందేమో వెళ్ళి—

క్రిందకుదిగి ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి తొమ్మిదిన్న రయింది.

రామ్మూర్తి కల్యాణి వ్రాసిన ఉత్తరాలు చింపివేయటం అన్నివిధాలా మంచిదేగాని, అతడు చెప్పిన తీరు నాకు చాలా అసహ్యమేసింది. కల్యాణినిగూడా అది బాధిస్తుందనే అనిపిస్తున్నది నాకు.

తలుపు తట్టాను.

కల్యాణి విధవప్పగారు తలుపుతీసింది.

'కళ్యాణి ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయిందా?'

'లేదు ... ఇవ్వాళ వెళ్ళనంది!'

—నా మాటకు గౌరవంఇచ్చి ఆఫీసు మానివేసినందుకు నా హృదయం ఆనందంతో ఉప్పొంగిపోయింది.

'మిమ్మల్ని ఎక్కడికీ వెళ్ళవద్దన్నది!'

'నేను ఎక్కడికీ వెళ్ళటం లేదు!'

'ఓ గంటలో డాక్టరుగారికారు పంపిస్తానన్నది ... అక్కడకు రమ్మనమన్నది మిమ్మల్ని!'

'డాక్టరుగారు ఎవరు?' వింతగా అడిగాను.

'తెలిసినవారు ... ఆయన పుట్టినరోజట ఇవాళ...ఆయనా, డాక్టరుగారి భార్యావచ్చి కల్యాణిని తీసుకువెళ్ళారు ఓ అరగంట క్రితం!...'

నేను నీరసపడి పోయాను.

—అంటే నామాటమీద కాదన్నమాట కల్యాణి ఉండిపోయింది!

'నేను దేనికి అక్కడికి?' అన్నాను కాస్త అయిష్టంగా! 'మాష్టారు ఎక్కడకు వెళ్ళారు?'

'అలా బజారుకు వెళ్ళారు... అటునుంచి మా పిన్నమామగారింటికి వెళ్ళి వాళ్ళమ్మాయిని చూచివచ్చేటప్పటికి ఆలస్యమే వచ్చు!'

ఇక నాకు అక్కడ కూర్చో బుద్ధి కాలేదు. అందుకే లేస్తూ, 'నేనలా వెళ్ళి వస్తాను!' అన్నాను.

రెండడుగులు వేశాను గూడా.

'కల్యాణి మరీ మరీ చెప్పింది... అనాథ డాక్టరుగారే మళ్ళా వస్తానన్నారు ... మీరు రాకపోతే వాళ్లేమైనా అనుకుంటారేమో!' అన్నది గుణుస్తున్నట్లుగా ఆపిడ.

నేను ఎటూ తేల్చుకోలేక పోయాను.

'ఇప్పుడే పేపరు కొనుక్కువస్తాను!' అంటూ మరో రెండడుగులు వేశాను.

'మీ కోసరమే పేపరుతెప్పించి తనగదిలో పెట్టింది కల్యాణి! మీరక్కడ కూర్చుని చదువుకుంటుండండి!' అంటూ ఆవిడ [illegible] లకు వెళ్ళిపోయింది.

బలహీనంగా, కల్యాణి గదిలోకి [illegible]

వెచ్చని నీడ

టలు వేశాను.

కల్యాణికి ఒకవిధంగా ప్రత్యేకమైన గది అది!

అది స్వంత ఇల్లవ్వటం, దానికి తోడు ఎవ్వరికీ అద్దెకు ఇవ్వకపోవటంతో, కల్యాణి తనకోసరంగాను ప్రత్యేకంగా ఓ గదిని ఉంచుకో గలిగింది.

అలమర్లో పుస్తకాలుఉంటే చూద్దామని వెళ్ళాను.

శరత్ సాహిత్యం ఎక్కువగా కనబడింది. మపాసాకథలు, గుడ్ఎర్త్, వార్అండ్ పీసూ వున్నయి.

పక్కగా మంచంమీద నలగని తెల్లటి దుప్పటి నాకోసరమే వేసినట్లుగా, నన్ను ఆహ్వానిస్తున్నట్లుగా వున్నది.

టేబుల్మీద పేపరు తీసుకుంటుంటే నాదృష్టి, దానిమీద కల్యాణిరాసిన మాటల మీద పడింది.

'సత్యం! డాక్టరుగారింటికి తప్పకుండా రా...లేకపోతే నామీద ఒట్టే!... కల్యాణి'

మౌనంగా నవ్వుకున్నాను.

మంచంమీద పడుకొని పేపరు మడత తెప్పుతుంటే నా మనస్సు 'వెళ్ళామా? వద్దా'? అనే ద్వైదీభావంతో కొట్టుమిట్టాడ సాగింది.

వెళ్ళితే వచ్చేనష్టం?

వెళకపోతే కలిగేలాభం ?

నాకు దేనికీ సరియైన సమాధానం దొరకటంలేదు. పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలు మనస్సును పేపరుమీద లగ్నం చేయనీయలేకపోతున్నాయి...లేకపోగా కళ్ళు మూతలుపడ సాగినయి.

కాని, నాకు ఒక్కటే బాధగా వున్నది.

—కల్యాణి నా కోరికను మన్నించనందుకు. అంతేగాదు, ఎవరో డాక్టరు పుట్టిన రోజు అని చెబితే ఆఫీసు మానుకొని వున్నదంటే నాకు చాలా బాధగావున్నది. నన్ను కల్యాణి చిన్నచూపు చూస్తున్నదనే భావన కించపరుస్తోంది.

కల్యాణికి నమ్మించిన ఆత్మీయులా డాక్టరూ, ఆయన భార్యా ?

మనస్సంతా వికలమయింది.

కల్యాణి చుట్టూ నేను కట్టుకుంటున్న అందమైన భవంతులు నన్ను నిరాశపరుస్తూ కూలిపోతయ్యేమోననే భయం నన్ను కలవరపరుస్తోంది.

మీకోసరం కారువచ్చింది!' కల్యాణి విధవ్వగారు తలుపవతల నిలబడి అన్నమాటలకు ఉలిక్కిపడ్డాను.

లేచి బయిటకువస్తూ చివరి ప్రయత్నంలా, 'వెళ్ళక తప్పదంటూరా?' అన్నాను.

'వెళ్ళకపోతే కల్యాణిగాని డాక్టరుగారుగాని మళ్ళా వస్తారేమో!' అన్నది.

నేను వెళ్ళి కార్లో కూర్చున్నాను.

దేవాలయం పక్కవీధిలో వాళ్ళింటి దగ్గర కారు దిగుతుండగానే గేటుతీసుకొని కల్యాణి ముందు బయిటకు వచ్చింది.

'థాంక్యూ, సత్యం!' అన్నది.

నేనేం మాట్లాడలేదు.

'కోపమొచ్చింది గదూ?'

'నీకేమైనా నష్టమా, దానివలన!'

'నన్ను క్షమించలేవా?' కంఠం జాలిగా వున్నది. కల్యాణి కంట్లో నీరు గూడా తిరుగుతున్నదేమోననిపించగా చాలా సిగ్గుపడ్డాను—!

'పద పద ... అయిపోయిందేదో అయిపోయింది!...' అనునయిస్తూ కల్యాణిని అనుసరించాను.

డాక్టరుగారు హాల్లో కూర్చొని కనబడ్డారు.

'ఇదిగో, ఈయనగారే, మా సత్యం!' అన్నది నన్ను పరిచయం చేస్తూ.

నేను రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించాను.

'నేను స్వయంగా మిమ్మల్ని ఆహ్వానించలేక పోయాను...నన్ను మన్నించండి... నా మాటను మన్నించి మీరు శ్రమ తీసుకొని వచ్చినందుకు చాలా కృతజ్ఞుణ్ణి!' అన్నారు సాదరంగా ఆహ్వానిస్తూ.

ఆయన వయస్సు యాభై పైబడే వుంటుంది. జుట్టంతా తెల్లబడిపోయింది. ఎర్రటి మనిషి...పొడుగ్గా లావుగా హుందాగా వున్నారు. చేతిలో దంతపు పిడి వున్న కర్ర...

ఆయన ఏ డాక్టరో నాకు అర్థం కాలేదు...

'కల్యాణి! రాజేశ్వరిని పిలువు ... అబ్బాయిని పరిచయం చేద్దాం!' అని అంటూనే వున్నారు—ఆవిడ రానే వచ్చింది.

ఆయనంత హుందాగానూ వున్నది.

నమస్కారం; ప్రతి నమస్కారాల తర్వాత ఆమె లోపలికి వెళ్ళబోతూ, 'టిఫిన్ పంపిస్తాను!' అనింది.

డాక్టరుగారు తీరిగా తల ఊపారు.

'కల్యాణి! నీవు గూడా కూర్చో!'

'నేను తీసుకు వస్తాను!'

'నేను ఇప్పుడే తిని వచ్చాను!...'అన్నాను నేను—బిడియపడుతూ.

'ఎక్కడ?'

అబద్ధమాడక తప్పలేదు! 'హోటల్లో!'

'ఎక్కడ హోటల్లో?'

'మా యింటికీ —రామ్మూర్తి ఇంటికీ నడుమ ఎక్కడా హోటళ్ళు లేవు!' అన్నది పత్తి పలుకుతూ.

రామ్మూర్తి విషయం, కల్యాణి అంత నిర్భయంగా మాట్లాడుతున్న తీరు — అందునా పరాయి వ్యక్తుల దగ్గర— నాకు కించిత్ ఆశ్చర్యాన్నే కలిగించింది.

అంతేగాదు — రామ్మూర్తి విషయం వాళ్ళకు తెలిసినట్లే వున్నది!

అప్పటి నుండి మధ్యాహ్నం భోజనాలయి నేను మొండిపట్టు పట్టి ఆ గృహం నుండి బయిటపడేటంతవరకూ కల్యాణిది నామీద పైచేయిగానే వున్నది.

ఆమె చెప్పినదల్లా చేయకా తప్పలేదు. కడుపు నిండి పోయినా పెరుగన్నంలో చక్రకేళీలు వేసుకోకా తప్పలేదు!

ఇంటిముందు కారు దిగుతుంటే, మాష్టారు హడావుడిగా ఎదురు వచ్చారు.

'అమ్మాయి కల్యాణి రాలేదా?' అడిగారు ఆత్రంగా.

'ఏమైంది?' అన్నాను.

'మా వాళ్ళమ్మాయికి బాగోలేదుట... మేం వెళ్ళి వస్తాం గాని, నీవు ఇంట్లో వుండు!' అంటూ ఆయన, కల్యాణి విధవ అప్పగారు కార్లో కూర్చొని డాక్టరుగారింటికి వెళ్ళారు.

ఆ గృహంలో నేను ఒంటరిగా మిగిలి పోయాను.

కాస్త భోజనం ఎక్కువయిందేమో, కల్యాణి గదిలో తెల్లదుప్పటి పరిచిన మంచాన్ని చూస్తూ నిద్రను ఆపుకోలేక పోయాను.

సాయంత్రం నాలుగు గంటలప్పుడు తలుపు దడదడా మ్రోత అవుతుంటే లేచి

తెల్లి తలుపు తీశాను.

కల్యాణి వచ్చింది!

'ఎలా ఉన్నది ఆ అమ్మాయికి?'

'ఫరవాలేదు...ఆ హఠాత్తుగా తగ్గింది ... నీ పక్కడికే బోరుకొడుతున్నదేమోనని వచ్చేశాను!'

నా వెనగ్గా, తలుపువేసి లోపలకు వచ్చేసింది.

'ఇప్పటిదాకా ఏం చేస్తున్నావు నిద్ర పోతున్నావా?'

'లేదు ... నిన్ను గురించి ఆలోచిస్తూ, సర్వం మర్చిపోతున్నాను!'

'నన్ను గురించి ఆలోచించేందుకు ఏం వున్నది' అన్నది కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

నేను ఆమె మంచంమీదే కూర్చున్నాను.

'కల్యాణి!' ఆమెనే తదేకంగా చూస్తూ అన్నాను.

కల్యాణి. ఎంతదైంది?

చిన్నప్పుడు — సన్నగా, పీలగా విలుకలోకల్లాంటి రెండు జడలతో, మాట్లాడించినా నోట్లో నాలికలేని దానిలా కూర్చుండే కల్యాణి ఈమేనా?

ఈనాడు ఎలా మారిపోయింది?

'కల్యాణి!' తన్మయంగా ఆమె మొఖంలోకి చూస్తూ అన్నాను.

'చెప్పు, సత్యం!'

'నేనంటే నీకెందుకు అయిష్టం?'

ఆమె క్షణంలో గంభీరురాలైంది: 'నీకు మించిన ఆత్మీయులు నా కెవ్వరున్నారని, సత్యం!'

'మరి — ?'

'మన ఆత్మీయత జీవితాంతం ఇలాగె నిలిచి వుండాలని నా కోరిక!'

'మనిద్దరం ఒకటైననాడు దానిని శాశ్వతం చేసుకోగలుగుతాం గదా'

'అది నీ అపోహ!'

'ఎందుకని?'

'జీవితం నాకు చాలా పాఠాలు నేర్పింది... నీకు తెలుసో, తెలియదో!' అన్నది.

'నాకు కొన్ని అర్థమయినయి ... వాటిని తిరగతోడి నీకు మనస్తాపాన్ని కలిగించేటంత బలహీనుణ్ణి కాదు నేను... అలాంటి వాడినయితే, నేను ఇక్కడ నీ ఎదుట ఇప్పుడు కూర్చొని వుండేవాడినేగాదు!'

కల్యాణి తల ఎగరవేసింది: 'మరి ఏం చేసేవాడివేం?' అన్నది.

బాధగా కల్యాణి మొఖంలోకి చూశాను. లేచి నిలబడి ఆమెకు దగ్గరగా అడుగులు వేయసాగాను.

'కల్యాణి! నీతోడు లేందే నేను బ్రతకలేనేమోననిపిస్తోంది ... నువ జీవితాలను నందనోద్యానవనంలో విహరింపజేసే శక్తి నీలోనే వున్నది!'

కల్యాణి లేచి నిలబడింది.

'ఆవేశపడబోకు సత్యం! ఒంటరిగా లేందే మనం బ్రతకలేం అనుకోవటం మన బలహీనత!'

'అంగీకరిస్తున్నాను! అందుకే అర్థిస్తున్నాను!' అన్నాను.

కల్యాణి నవ్వింది. పేలవంగా నవ్వింది.

'బలహీనత అంటే నాకు అసహ్యం తెలుసా?' మొఖాన్ని చటుక్కున పక్కకు తిప్పుతున్నది.

'కల్యాణి!' ఆమె రెండు భుజాలూ గట్టిగా పట్టుకొని ముందుకు లాక్కున్నాను. 'ఏమన్నావ్ కల్యాణి!'

ఆమె ఏడుస్తున్నది.

'కల్యాణి ఏడుస్తున్నావా?'

'ఏడవక నవ్వమంటావా?'

'ఎందుకు ఏడవాలి నీవు?'

నా వైపుకు తిరిగింది.

'నీవు నన్ను మర్చిపోగలిగితే క్షణంక్షణం ఏడ్వనక్కర్లేని ఈబాధ నాకు తప్పుతుంది!' అన్నది. 'తెలుసునా?'

'కల్యాణి!'

'అవును, సత్యం!'

ఎంత దృఢంగావున్నదా కంఠం!

జావలా జారిపోయాను. ఆమెను వదిలి వేశాను.

'కల్యాణి ఇది నీ తిరుగులేని నిర్ణయమా?'

'నేను బలహీనురాల్నికాదు, సత్యం!'

మరుక్షణంలో నేను అక్కడ లేను!

* * *

నేను కల్యాణిని అంతటితో వదలదలుచుకోలేదు.

—పాతజ్ఞాపకాలను గుర్తుకుచేస్తూ తనని, తన మనస్సును ధావిలో గాయపరుస్తానేమోనని కల్యాణి భావన అయి వుండవచ్చు!

[illegible] చెప్పినట్టుగా వాడిగదికి రాత్రి పదిన్నరగంటలకు వెళ్ళాను.

వాడు నాకోసరమే ఎదురుచూస్తూ కూర్చొని వున్నాడు.

'నీవు విజయం గనుక సాధించివుంటే నా హృదయపూర్వక అభినందనలను స్వీకరించుము, నాయినా!' అన్నాడు నవ్వుతూ వాడు.

'నేను ఓడిపోయాను!'

'అయితే ఇంగ్లీషులో చెబుతాను... హార్టీ కంగ్రాచులేషన్స్!' అన్నాడు లేచి నిలబడి.

'ఎందుకని?' చురకత్తిలా చూశాను.

'ఆమె తన రంగులవలను నీమీద వేయకపోవడం— అందునా నీవు కావాలని ఆవలలో ఇరుక్కోవాలని వెళ్ళినా!'

'నీవేం మాట్లాడుతున్నావో నీకు అర్థమవుతున్నదా?'

'నీమీద ఒట్టు! ... నేను ఇప్పుడు మాత్రం బుడ్డి కొట్టి లేను!' అన్నాడు పెద్దగా నవ్వి వాడు.

'మూర్ఖం!'

'సత్యం! నీ ఆవేశాన్ని అవతలపెట్టి ఈ మూర్ఖం చెప్పే నాలుగుమాటలూ నీవు విన్నావో...నీకు ముక్తి లభిస్తుందనేదే ఖాయం!... ఆవిడగారు రామ్మూర్తి అనే వో బంగారు పిచ్చుకను తనవలలో బంధించిననాడే నాకు అంతా తెలిసిపోయింది!'

'నీకేం తెలిసింది?' నేను ఆవేశంగా మీదిమీదికి వెళ్ళసాగాను.

—ఏమన్నా ఊరుకోగలను గాని, కల్యాణిని అంటే సహించేశక్తి నాలోలేదు!

'కల్యాణి ఈ మధ్యకాలంలో ఒకనాడు తనపాప కార్యాలకు ఫలితంగా తల్లి అయ్యే భ్రమ్మ అయిందని నీకు తెలుసా?' కళ్ళు చికిలించి ఏహ్యంగా మొఖంపెట్టి అన్నాడు.

'మూర్ఖం! ఏమన్నావ్?'

'ఆ పుణ్యాత్ముడే నోట్లను నయాపైసల్లా ఖర్చుపెట్టి వో డాక్టరు ద్వారా అంతా మాయచేశాడు—తెలుసుకో సత్యం, తెల్లనివన్నీ మంచిముత్యాలు కావు!'

'నిరూపించగలవా?'

'మూర్ఖాన్ని నమ్మలేవా?'

'ఎవరా డాక్టరు?'

'దేవాలయం పక్కవీధిలో...'

'దేవాలయం పక్కవీధిలో...?' విచిత్రంగా, భయంగా చూస్తూ ముందుకు అడుగులు వేయసాగాను.

[illegible]...[illegible]...'

నాకు తెలుసు ! ఉదయమంతా ఆయన ఆతిథ్యంలోనే గడిపివేశాను!

ఒక భయంకరమైన ప్రదేశంనుండి బయట పడుతున్నట్లుగా వాడి గదిలోనుంచి బయటకు వచ్చేశాను.

ఇంకా ఎన్ని వినవలసి వస్తుందో నేను !

* * *

చీకట్లో కాలు పెడుతుండగానే రంగ నాధం మేష్టారు నా కళ్ళను బంధించి వేశారు.

'రావోయ్! సత్యం! రా...కల్యాణి ఏంచెబ్తోంది ?'

'ఏ విషయంలో?' అన్నాను సుభావంగా.

ఆయన కొద్దిగా తడబడ్డట్లు అనిపించింది. గొంతు సరిచేసుకున్నారు.

'పెద్దదాని జీవితం అలా అయిపోయింది. ఇరవయి ఏళ్ళకే భర్తను కోల్పోయి, దుఃఖానికి మారుపేరులా ఇంట్లో ఎలా పడి వున్నదో చూడు...ఇక నాకు వున్నది కల్యాణి ...అది ఆనందంగా, హాయిగా నా జీవితాంతం నా కళ్ళముందు గడపటమే నేను కోరుకునేది—'

నేను మాట్లాడకుండా వుండలేకపోయాను.

'మీ బాధ నాకు తెలుసు మాష్టారూ! కాని పెళ్ళిళ్ళు స్వర్గంలోనే అయిపోతాయట!'

ఆయన భయంగా నా మొఖంలోకి చూచారు.

ఆయన్ని అలాగే చీకట్లో వదిలేసి నేను లోపలకు వచ్చేశాను. సరాసరి కల్యాణి గదిలోకి వెళ్ళాను.

ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటూ కూర్చున్నది.

ఒక్క క్షణం, తీక్షణంగా— నన్నే గమనించని కల్యాణి మొఖంలోకి చూచాను.

'కల్యాణీ! మన చిన్ననాటి స్నేహితుడు మూర్త్యం కనబడ్డాడు!' అన్నాను ఆమె మొఖంలోకే తదేకంగా చూస్తూ.

కల్యాణి ఉలిక్కిపడి తలెత్తింది.

'ఏమిటి ?'

'మూర్త్యం కనబడ్డాడంటున్నాను!' అన్నాను మందహాసం చేస్తూ.

ఆమె కలవరపడుతుందని ఊహించాను కాని నా ఊహ తప్పయింది. కలవరపడకుండా [illegible] విధంగా నవ్వింది—

'[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] చెప్పుకుంటున్నాడటనా?' అన్నది నవ్వి.

'చెంప దెబ్బేమిటి?' అన్నాను విచిత్రంగా చూస్తూ.

'ఆ మనిషి—నీకు చెప్పాడో లేదో— ఇప్పుడు మా ఆఫీసులోనే పనిచేస్తున్నాడు... ఒక రోజు లంచ్ టైంలో ఎవ్వరూ లేకుండా చూసి— ప్రేమా, గీమా — అంటూ నా చేయి పట్టుకున్నాడు...మర్యాదగా చెప్పి చూస్తే వినేలా లేడనిపించి ఒకటి అంటించాను!' అన్నది ఫక్కున నవ్వి.

నేను ఓలా పడిపోయినమాట వాస్తవం!

నేను ఎవరిని నమ్మాలి?

ఎవరిని నమ్మగూడదు ?

* * *

'సత్యం! సినిమాకు వెళ్దామా?' అన్నది భోజనంచేసి కాసేపు చల్లగాలికి అరుగు మీద కూర్చుందామని బయటకు వస్తుంటే.

అప్పుడు రాత్రి తొమ్మిది గంటలయింది.

'వెళ్ళక తప్పదా ?'

'తప్పదు !'

తరువాత పావుగంటకు డాక్టరుగారి కారులో కూర్చొని వెళుతున్నప్పుడు అడిగాను: 'అంటే ఈ ప్రోగ్రాం ముందుగానే వేసుకున్నావన్న మాట !'

'అవ్వాళేం అర్మ !... నాలుగు రోజుల క్రితమే!' ఆ క్షణంలో ఆమె నవ్వు చాలా పేలవంగా వున్నట్లనిపించింది.

ఆశ్చర్యపోవటం నా వంతయింది. వివి[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] మాట్లాడలేదు.

గద్దరం [illegible] [illegible] [illegible] నా కంటా చీకటిగానే [illegible]

ఆ క్షణంలో కల్యాణి నా [illegible] నాకు కొని, 'నీవు లేందే నేను [illegible] కల్యాణి!' అని చెప్పాలనిపిస్తోంది.

ఆ చీకట్లోనే మూర్త్యం [illegible] వచ్చాడు.

అతడి మాటలు గుర్తుకు [illegible] —నాకు అసహ్యమేసింది.

—తనను తిరస్కరించిన [illegible] గురించి ఎంత హీనంగానైనా మాట్లాడగల సమర్థుడు!

ఛీ! ఛీ!

చల్లటి గాలి [illegible] వీస్తున్నట్లుగా చీరె చెంగును తల మీదగా కప్పుకున్నది.

నాకూ గాలి చల్లగా వున్నట్లే అనిపించింది.

బయటకు చూచాను.

అలా చూస్తూనే ఉలిక్కిపడకా తప్పలేదు!

గుబుర్లు గుబుర్లుగా, నల్లని గబ్బిలాల్లాగే చేలా, భయంకరంగా పెరిగిన చెట్ల నడుమగా—కారు దూసుకుపోయింది.

'మనం సినిమాకు వెళ్ళటంలేదా?!' అడిగాను ఆమెవైపుకు తిరిగి.

'లేదు!'

'మరి?'

'స్టేషన్‌కు వెళుతున్నాం!'

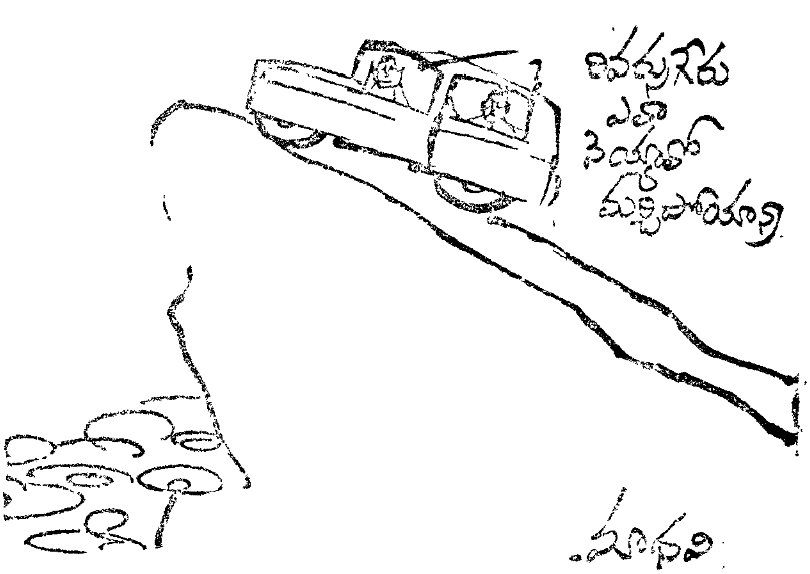

'[illegible]?'

'[illegible] [illegible] [illegible] కళ్యాణీ!'

'రామ్మూర్తి నా?'

'కాదని ఎందుకనుకోవాలి!'

'కళ్యాణీ!' నా అభిప్రాయాలకి [illegible] [illegible].

'ముందుగా నీవు నాకెందుకు చెప్ప లేదు?'

'తెలిసే చెప్పివుంటే వాడివిగా?'

'ఏం మాట్లాడగలను?'

ఉలికి [illegible], [illegible] [illegible] స్టీరింగు [illegible] నా [illegible] కిందగా [illegible] కళ్యాణి. డ్రైవరును [illegible] అడిగినట్టు [illegible] [illegible].

'మనం హృదయం విప్పి మాట్లాడు కుందాం, సత్యం!' అన్నది [illegible] కళ్యాణి.

'నేను ఇంతవరకూ నీతో మాట్లాడిన వాటిల్లో బాగుడుమాటలు ఏవీ లేవు!'

నాగుండెలు బరువెక్కేలా నో నిట్టూర్పు విడిచింది.

'నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా, సత్యం?'

'ఏలా చెప్పాలో నాకుమాటలు దొరకటం లేదు, కళ్యాణీ!'

'అయితే రేపు పొద్దున్నుకు వెళ్లిపో సత్యం!'

'కళ్యాణీ!'

చెప్పని నిజ

'అవును సత్యం ... నిన్ను చూస్తుంటే నా నిగ్రహాన్ని కోల్పోతానేమోనని భయ మేస్తోంది...నీవువెళ్ళిపో సత్యం!'

[illegible] [illegible] తిరగబడినట్టు.

ఆవేశంలో ఆమె [illegible] చేతులు వేసి 'ఏమంటున్నావ్ నీవు...నేను నీనుంచి దూరంగా వెళ్ళిపోవడంలోనే నీకు ఆనంద మున్నదా, కళ్యాణి... చెప్పు!...' అన్నాను.

ఆమె [illegible] ముందుకు వంగి నా గుండెలమీదకు తన తలను చేర్చింది.

నాగుండెలు బరువెక్కేలా నో నిట్టూర్పు విడిచింది.

నేను [illegible] [illegible]

'ఏడుస్తున్నావా, కళ్యాణీ!'

'సత్యం—నిన్ను వెళ్లిపొమ్మని నంతో షపడతాననుకుంటున్నావా, సత్యం!'

'కళ్యాణీ!' ఆమె తలమీద చేయివేస్తూ అన్నాను.

ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం మమ్మల్ని భయం కరంగా చుట్టివేసింది.

'నేను కొద్దిమాసాల్లో తల్లిని కాబో తున్నాను!' అన్నది కళ్యాణి ఉన్నట్టుండి.

నేను విభ్రాంతుడనయ్యాను ఆమె మాట లకు.

'ఏమంటున్నావ్, నీవు?'

మార్యం మాటలు కళ్ళముందు [illegible]

[illegible] [illegible].

[illegible] ఆమె మొహాన్ని పైకెత్తి 'నిజమా?' అన్నాను.

'నిజం!' అన్నది.

'ఆ పాపానికి బాధ్యత ఎవరిది?'

'నాది!...'

'కళ్యాణి!'

'అవును సత్యం! నాదే...నేను బాధ్యు రాలిని!'

'తెలిసింది [illegible] గాదు!'

'అయితే—అతను, రామ్మూర్తి!'

నాకు కోపం ఆగలేదు.

'మరి రామ్మూర్తిని ఎందుకు ఈదేశం వదిలి వెళ్లిపోనిస్తున్నావ్?'

'అతడిమనస్సు ఈనాడు నామీదలేదు గనుక!'

'అంటే అతడికి నీవు [illegible] అయ్యావన్నమాట!'

'అది మీ మొగవాళ్లకే తెలియాలి!'

'అతడి ప్రయాణాన్ని ఆ ప గ లే నంటావా?'

'దానివలన ఎవరికి లాభం?'

'నీకు!'

'మనస్సులేని అతడిలో నాకు దొరికే సుఖమేవున్నది?'

'రెండుకాళ్ళు విరగకొడితే—' ముందుకు ఆవేశంగా వంగాను.

'సత్యం!' పేలవంగా నవ్వింది.

'అతడికళ్లకు నేను ఈనాడు కనబడటం లేదు, తెలుసా...డబ్బుతో వస్తున్న శ్యామలా ...అమెరికా...అతడికళ్లకు పొరలను కప్పేసి నయి!' అన్నది వెనక్కు వాలుతూ. 'అనుభ వించనీయ్ సత్యం... అనుభవిస్తూ బాగుపడ నీయ్!'

'నిన్ను నీవు నాశనం చేసుకుంటున్నావు, కళ్యాణి!'

'బాగుపడటం చేతగాని వాళ్లకు మిగిలేది అదేగదా!'

తిరిగి నిశ్శబ్దం.

కొద్దిక్షణాల తరువాత, [illegible] లోతైన నూయినుంచి, మాట్లాడుతున్న ట్లుగా, కళ్యాణి, 'అవునుసత్యం...నేను చెప్పింది అక్షరాలానిజం...నేను ఇంతవరకూ అనుభవించిందే నా జీవితంలో వెలుగు...ఇక ముందంతా—' మొఖాన్ని రెండు, చేతు ల్లోనూ దాచుకున్నది, దుఃఖాన్ని ఆపుకో

[illegible]

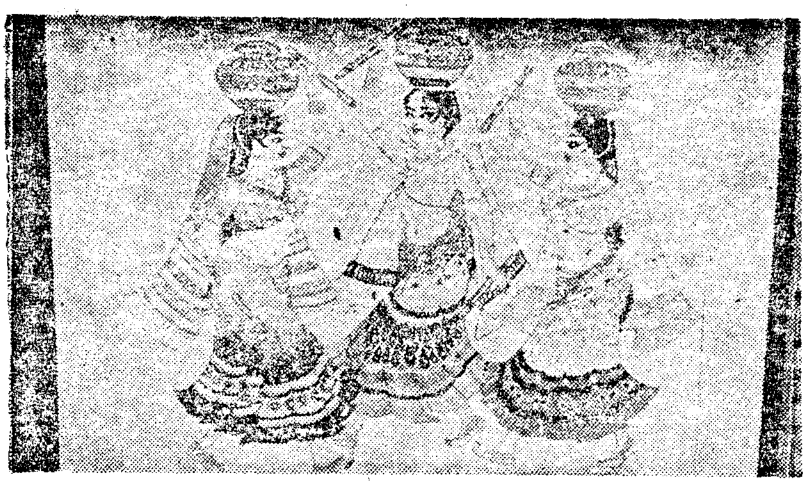

ఇటీవల మదరాసులో ఉషాసేల్స్‌వారు శ్రీ శ్రీరామ్‌జయంతి సందర్భంగా ఏర్పాటుచేసిన అల్లికపని, వస్త్రాల ప్రదర్శనలో కోయంబత్తూరుకి చెందిన శ్రీమతి కమలాదేవి రూపొందించిన అల్లికపని చిత్రం.

లవాణ్లగా^

'నేను రామ్మూర్తి, అలతి బలహీనురాలిని కాదు...ఆతడు మరో మెరుపుకు మురిసి పోయి నన్ను నాశనం చేశాడు!'

'అందుకే అతడికి శిక్షపడాలంటు న్నాను!' అన్నాను క్రోధంగా.

'...దానివలన నేను బాగుపడతా వంటావా?'

'...అది వేరువిషయం!'

'నేను బాగుపడకపోగా అతడిని ఎందుకు విడగొట్టాలి!'

'కల్యాణి!'

'అవును, సత్యం!... నేను చెప్పిం దాంట్లో అబద్ధమేమైనా వున్నదా?' నేను నీరసంతో వాలిపోయాను.

—'నేనేం చెప్పగలను, ఇక?'

ఆక్షణాన కల్యాణికి దూరంగా జరిగిన మాటా వాస్తవమే!

కల్యాణి ఇంతగా తొందరపడి తన జీవి తాన్ని నిప్పుల్లో పోసుకుంటుందని నేనుకో లేదు.

నా ఆశలన్నిటినీ త్రుంచివేసింది.

తనమీద వున్న నా సమ్మకాన్ని వమ్ము చేసింది.

కల్యాణి ఈనాడు ఏడ్చి ఏంలాభం?

'రేపు పదమూడో ఘనుబస్సుకు నా, నీ కాపుగదూ, సత్యం!' ఆమె కంఠానికి ఉలిక్కిపడ్డాను నేను.

ఆమె చాలా జాలిగా అడుగుతున్న ట్లనిపించింది.

'వెళతాను!' అన్నాను దృఢంగా.

'నీ కల్యాణి భావిజీవితాన్నిగురించి నీవేమీ ఆలోచించడం లేదా?'

కళ్లెత్తి దిగులుగా — దూరంగా జరిగి కూర్చునివున్న ఆమె కళ్లల్లోకి చూశాను.

మరక్షణంలో చూపు మరల్చుకొని బయటకు చూస్తే — మమ్మల్ని చుట్టు ముట్టివున్న చీకటి వాలో భయాన్ని రేకె త్తించింది.

నేను మాట్లాడలేదు.

'ఇక నేను, ఆ ఇంట్లో వుండదలుచుకో లేదు!'

అధాట్టుగా ఆమెవైపుకు చూశాను.

'కడుపులో అగ్నిని పెట్టుకొని మావాళ్ళ ఎదుట తిరగలేనేమో ననిపిస్తోంది—అందుకే డాక్టరు గారింటికి వెళ్లిపోదామనుకుంటు న్నాను!'

'అక్కడికి వెళితే?'

వాళ్లలు లనివాళ్లకు ఎనాకా పుట్టారు

వాళ్ల కావాలి!... అందుకుగాను నన్ను జీవితాంతం భరించే బాధ్యత వాళ్లదే ...అంతేగాదు; నేను కోరితే నా వివాహం గూడా— నివ్వరైనా నన్ను గురించి తెలుసు కొని అంగీకరిస్తే చేస్తానన్నారు— కానీ, నేనే అంగీకరించలేదు!'

నేనేం చెప్పగలను?

'నీ జీవితమా?'

'ఇక నా జీవితానికి కావాల్సిందేవున్నది: అన్నీ అనుభవించాను... సుఖాన్ని అనుభవిం చాను ... సంతోషాన్ని అనుభవించాను ... దుఃఖాన్ని అనుభవించాను ... దౌర్భాగ్యాన్ని అనుభవించాను ... తల్లినవ్వబోతున్నాను ... తల్లి నవుతాను...ఇంకేం కావాలి, సత్యం?'

'నీ వనుభవించిన సుఖమెంత?'

'ఎంతైనా కాని... ఒక్క అమృతపు బిందువును ఆస్వాదించినా చాలు...అందని ఆనందంకోసం అర్రులు చాచినా... నా గతాన్ని, గుండెలోని చీకటిని గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ క్షణం క్షణం కుళ్ళి కుళ్ళి చావాల్సివస్తుంది... అయినా నేను అంత బలహీనురాలిని కాదు సత్యం... నా మీద నాకు విశ్వాసమున్నది...నా మీద నాకు సంపూర్ణమైన అధికారమున్నది...నన్ను నేను కాపాడుకోగల శక్తి వున్నది!'

జాలిగా ఆమె వైపుకు చూశాను.

'అసలు డాక్టరుగారితో ఎలా పరిచయ మైందో తెలుసా!'

కుర్ర!

'రామ్మూర్తి తీసుకువెళ్లాడు!'

'ఎందుకు?' ఎదురు ప్రశ్నించాను.

—కళ్ళ ముందు సూర్యం తారట్లాడు అన్నాడు.

'నా కడుపులో ఏర్పడుతున్న పాపాన్ని త్రుంచివేయించేందుకు!'

'కల్యాణి!'

'నిజం సత్యం! ... డాక్టరు వెట్టుబడిత నన్ను చూపక తప్పలేదు!'

'డాక్టరైనా అతడినివివాట్లు పెట్టలేదా!'

'నేనే పెట్టనీయలేదు!'

'ఛ! ఛ! నీవు చాలా తప్పు పని చేశావు, కల్యాణి!' అన్నాను విసుగ్గా.

'నాకూ ఆయన దగ్గరకు వెళ్లేటంత వరకూ అందుకోసరమని తెలియదు...'

—ఆ క్షణంలో ఇద్దరం ఉలిక్కిపడేలా రైలుకూత వినబడింది.

త్వరత్వరగా కళ్ళు తుడుచుకొని ఓరు తీసుకొని దిగబోయిందల్లా ఆగి, సీట్లో వెనక్కు జారిగిలబడిపోయింది కల్యాణి.

'ఏమైంది...దిగు!' అన్నాను ఆత్రంగా.

'ఉహూఁ...'

'ఎందుకని?'

ఒక్క క్షణం నా మొహంలోకి చూసింది. 'రైలు వచ్చి రామ్మూర్తిని తీసుకొని వెళ్ళి పోతుంది, సత్యం!' అన్నది.

ఆ కంఠంలో ఏలాంటి ఉద్వేగమూ లేదు!